

CUPRINS

Introducere	7
Dannng...	9
Dom' Spiridon	14
Un oaspete volubil	26
Note din caietul lui Spiridon	32
La „casa cu boscheți”	36
Prohodul	43
Castelul cu stafii	52
Adio, Cezar!	56
Alphonse	60
Dezvăluiri	67
La o plăcintă	76
Vizitatori nocturni	81
Trei cărți	85
O poveste străveche	88
Tango final	100
Tapîterul intră în joc	105
Război și foc	113
Extratereștrii	121
Mâța roșie	128
Copia fasciculului dactilografiat al domnului Demetrescu	138
Coana Argentina	142
Ilarie	152
Cântă cucuveaua!	157
Domnul Roth	168
Note din fasciculul lui Demetrescu	188
Un cer sumbru	192

Vizite	202
Notițe din Biblia lui Demetrescu:	
Teologi anihilaționiști și titlurile publicate	213
Confuzii	215
Din adnotările lui Demetrescu	224
Vraja se rupe	229
Omul lui Dumnezeu	234
Culegerea părintelui Mărășescu din Sfinții Părinți, despre suflet și moarte	241
Documente în mov	249
Noile însemnări din caietul lui Spiridon	255
Joia dinaintea parastasului	257
Parastasul cel mare	261
Epilog	277

DOM' SPIRIDON

Nu plouase de săptămâni bune. Târgul părea prăfuit și uitat de lume. Dacia roșie se opri la penultima casă de pe strada Liniștii, la hotar cu o livadă părăsită și cu imașul. Două coloane scorojite, odată mândre, străjuiau treptele ce duceau spre parterul înalt. La poartă atârna prapurul negru. Pe faldurile decolorate se mai zăreau, răzleț, litere dintr-un adagiu pentru morți. În curte, două vecine se zoreau să curețe bătătura de mizeria adunată încă din toamnă. Margareta, Cezar și Lisa s-au grăbit s-o ia înainte. În timp ce Florea se opintea să scoată coroana din portbagaj, surprinse dialogul vecinelor:

– Nu-ți zisei eu că dă ortu' popii?
– N-aș fi zis! Că numai luni umbla țațoș prin târg.
– Ei, Leano... Când îți cântă cucuveaua, gata! De luni, întruna numai pe casa lui se oprea. Și cântaaaaa...

Florea, în stradă și cu coroana în mână, tot zăbovea. „Na', cucuveaua! De ce nu i-o fi cântat altă dată? De ce tocmai acum?” gândea el. Nu-i venea deloc să miroasă lumânări, tămâie și mort. Îl urmărea simțământul că avea să asiste la repetiția generală a propriului prohod...

În sufragerie era forfotă. Femeile, în frunte cu coana-mare, Vasilica, aranjau treburile. Tușa Rița, surdă de tot, ședea pe recamier cu lumânarea oablă în pumn și aștepta să pună mortul pe masă.

– Uite-l și pe Florea! zise Anica, nepoată de-a lui nea Nicu.
– Dumnezeu să-l ierte..., îngăimă Florea.

Venit la un priveghi și săpat de o durere îndoită, personajul principal al cărții privește mortul, știind că el va fi următorul. Măcinat de o boală necruțătoare, vrea să afle adevărul despre moarte. De la oricine poate. *Mă temeam ca de moarte... să nu mor! Aș fi dat orice, numai să scap. Numai să știu ce va fi cu mine dincolo... Unde m-oi duce? Ce mă așteaptă?...*

De la priveghi la parastas, personajele dialoghează înflăcărat, purtându-ne propriile replici în ruperi de ritm și răsturnări de situație cuceritoare. Sunt de-ai noștri: orășeni de fițe sau țărani adevărați, români ortodocși sau nemți luterani, spiritiști încrezuți și preoți smeriți, profesori, țate, rude și străini.

Printr-un adevărat bazar de credințe și superstiții ridicate la rang de imperativ, drama ne aduce tot mai aproape de adevărul căutat. Iar intervențiile nesperate ale unor oameni providențiali, căutători și ei, vor desluși adevărul.

Un mister rămâne – cine-i perdantul piesei: cucuveaua, care cântă degeaba, sau cei care încă o mai plătesc?

evs
editura viață și sănătate

ISBN 978-973-101-825-6 CG 52500

9 789731 018256 5 2 5 0 0